

SZABÓ ZOLTÁN VERSEI.

NÁSZPOMPA.

Templom előtt, hogy vártam a kedvest, nyári este,
 furcsa mosollyal a számon egy padra leültem,
 kis öregasszonyok jöttek, megálltak,
 és két ember sorsának édesztét kóstolta fogatlan szájuk:
 esküvő.

(Azaz gyászpompa pirosban, mirtusz és
 fehér felkiáltójel, hogy elmúlik tőled
 asszonyban a szűz, a csókban az asszony,
 gyerekben a csók, mint
 megnőtt gyerekek arcáról a régi mosoly.

Azaz tömjénfüst, virág és ember,
 ember egymással.
 Idegen érzékek borzongása ma esti nászúk lihegésén
 lobban.)

Ó, nyájbaverődő nénikék
 sutlogó áhítata friss ágyak előtt, lobogó,
 elbújt csókok hamu alatt. Az utca
 nyáresti szeleket dajkál.

Ki hullatta halkán a szót szomorúan, idegen
 esküvőkön: halál?

Ki dobta ki halk mosolyát idegen temetésen:
 ó, hajnali csók?

FEBRUÁRI ZSIBBADÁS.

A délutáni napban fényesen
 párolognak az utcák, az arcod
 szétmosódó, puha vonala
 a tenyerebben bennemaradt.
 Bimbós
 virágot láttam a
 földön: mondtam neki:
 kedves. Szorongva ismerős, dunaparti
 köveken találgattam a láb

nyomát, harangszóval az Isten
 elemjött.

Valamikor
 színes kavicsot mostam a vízből
 gyerekekkel, most zsidbadtan állnak
 a partok: egymásbázárt ajkainkat
 belülről régmeghalt, idegen
 emberek csókolják.